

LIDOVÉ FLEŠINY

ČTVRTEK 3. PROSINEC 2009

ČÍSLO 5 · ROČNÍK XVII (17)

CENA VYSOKÁ

Praha cílem iráckých teroristů

BIS pootevřela archiv • Saddám Husajn připravoval útok na českou metropoli

ANDREA BERNIOVÁ

PRAHA Kvůli iráckému vysílání hrozil v roce 2002 tehdejšímu sídlu Svobodné Evropy v Praze teroristický útok z Iráku. Ten měl být uskutečněn pomocí protitankové rakety vypálené z okna jednoho z domů ve Washingtonově ulici. Teroristé ale nespolehali jen na tuto střelu, připravili i další zbraně. Bezpečnostní informační služba (BIS) zjistila, jaké úmysly Iráčané mají, a podařilo se jí útok odvrátit.

První podezření pojala již v roce 1999. Tehdy se totiž v blízkosti budovy někdejšího Federálního shromáždění několikrát pohyboval muž, který ji a její okolí natáčel na kameru. Jak se později ukázalo, šlo o člena irácké tajné služby. Dle tiskové zprávy BIS bylo jeho cílem zjistit, co se v okolí budovy odehrává, zaznamenat návštěvy a zaměstnance.

Z pozdějšího rozhovoru BIS z dubna 2001 s agentem iráckého velvyslanectví jasně vyplynulo, že Saddám Husajn chtěl násilnými prostředky narušit protirežimní vysílání Svobodné Evropy. Reakcí na toto zjištění bylo vyhoštění konzula Al Ani Samira, tajemníka irácké ambasády, který byl podle informací BIS ve skutečnosti vedoucím agentem irácké tajné služby DGI. Samir všechna nařčení odmítl.

Irácké velvyslanectví pak v květnu roku 2002 obměňovalo některé diplomaty a zvyšovalo jejich celkový počet,

Bývalé sídlo Rádia Svobodná Evropa do června obklopovaly zátarasy.

Foto František Géla

což upoutalo pozornost BIS. V dubnu 2003, po pádu Saddámovy režimu, získala BIS informace, že irácká ambasáda ukrývá zbraně. Velvyslanectví bylo vyzváno, aby zbraně odevzdalo. Zpočátku sice představitel irácké ambasády tvrdil, že o žádných zbraních neví, ale později přiznal, že by se zbraně na území irácké ambasády nacházet mohly. Nakonec je

velvyslanectví dobrovolně vydalo. Celá akce byla přísně utajená, proto se o ní veřejnost dozvídá až nyní. Přesto je BIS kritizována. Takové informace se mají dostat na veřejnost až po desítkách let, nebo vůbec, jak uvedl člen sněmovní komise pro kontrolu BIS Jan Klas.

Bezpečnostní informační služba se brání, že nezveřejnila žádné nebezpečné údaje a niko-

ho neohrozila. „Drtivá většina operací, a to i velmi zdařilých, musí zůstat z důvodu ochrany informačních zdrojů desítky let a leckdy navždy utajena. Veřejné ocenění, vavříny, potlesk, to vše je zapovězeno. Dojde-li zcela výjimečně k odtajnění některé operace, je to vždy po důkladném zvážení všech okolností, souvislostí a možných dopadů,“ uvedl tiskový mluvčí

kontrarozvědky Jan Šubert. BIS chtěla zveřejněním případu lidem objasnit, proč byla u tehdejšího sídla Svobodné Evropy zavedena tak přísná bezpečnostní opatření.

Útok na někdejší sídlo Svobodné Evropy prý navíc nebyl jedinou plánovanou teroristickou akcí na Prahu, kterou BIS odhalila. Hrozil i útok na židovské objekty.

SLOUPEK LF

Samochvála smrdí Jana Skopcová

V Česku hrozil útokem na sídlo rádia Svobodná Evropa samotný Saddám Husajn. Naštěstí se mu to nepovedlo. Po chřipkové epidemii, pochybných právnících z Plzně a začínající vlezlé zimě konečně alespoň trochu pozitivní zpráva. Takových nebývá nikdy dost. Navíc si lidé z Bezpečnostní informační služby dali tu práci, že se zpráva namísto strohého několikavětého konstatování čte jako námět pro hollywoodský akční velkofilm. Koho by nezajímalo dozvědět se, odkud měli střilet atentátníci, přesný počet i označení zbraní, anebo jak se zvou špióni do baru na tajnou schůzku.

Existují protiteroristické hrané dokumenty se záměrnými chybami za účelem zmatení možných plánovačů těchto akcí. Je-li to cílem uveřejněné zprávy, klobouk dolů před tímto velmi sugestivně popsáním příběhem. Pokud je opak pravdou, teroristovo srdce plesá už teď. Má totiž dokonalý návod jak na to a BIS si ze svého názvu rovnou může vyškrtnout slovo „bezpečnostní“.

Se směsicí lítosti a vzdoru občas říkáme, že když nás nikdo nepochválí, tak to uděláme alespoň my sami. To zde platí dvojnásob. BIS si nakonec tu pověstnou smetanu slízla na veřejnosti a Svobodná Evropa to teď může slíznout za ni. Její nové sídlo se prý ale nachází v jednom z nejbezpečnějších objektů na světě. Poučíte se pro příště teroristi nebo BIS?

Ostře sledovaný Demjanjuk

ANNA KOTTOVÁ

MNICHOV John Demjanjuk se ve středu 2. prosince nedostavil ke třetímu soudnímu přelíčení, a tak musel být soudní proces pozastaven. Důvodem je podle vězeňského lékaře vysoká horečka. Došlo ke zhoršení už tak špatného zdravotního stavu, o kterém se spekuluje, zda jej Demjanjuk pouze nepředstírá. Většinu přelíčení má zavřené oči, sotva se hýbe a zatím ani jednou nepromluvil. „Měl jít raději hrát do Hollywoodu a ne do Sobiboru,“ okomentoval Demjanjukovo chování podle serveru iDNES.cz Efraim Zuroff, šéf Centra Simona Wiesenthala. Soudní líčení se opět rozběhne v pondělí 21. prosince a definitivně by mělo skončit v květnu příštího roku. Soud je médií ost-

ře sledovaný i proto, že je považován za jeden z posledních velkých procesů s válečným zločincem z doby nacismu.

Obžaloba viní Demjanjuka, že od března do září roku 1943 převážel vězně, hlavně Židy, z Nizozemska do plynových komor vyhlazovacího tábora Sobibor na jihovýchodě Polska. Za to mu v Německu hrozí 15 let vězení. Demjanjukův právník žádal zpočátku o zastavení soudního procesu. Argumentoval špatným zdravotním stavem svého klienta, ale mnichovský ústavní soud jeho žádost zamítl.

Hlavním problémem obžaloby je nedostatek očitých svědků. Většina z nich je buď po smrti, nebo jim je přes osmdesát let. Jediny esy v rukávu obžaloby zůstává protokol s výpovědí údajného Demjanjukova kama-

ráda a legitimace táborového dozorce vydaná SS s Demjanjukovým jménem. V roce 1979 vypověděl údajný Demjanjukův kamarád sovětským úřadům, že Demjanjuk plnil své povinnosti tak vzorně, že dostával nejvíce volna ze všech dozorců. Obviněný se brání tím, že legitimace s jeho jménem je podvrh a on v roce 1942 sloužil jako voják Rudé armády a byl Němci zajat. Právě v zajetí se měl podle obžaloby přidat na stranu nacistů.

John Demjanjuk zastával druhé místo na seznamu nejhledanějších nacistických zločinců, i proto lovci nacistů soud vítají. „Proces tohoto typu vysílá důležitou zprávu, že i mnoho let poté, co byly spáchány válečné zločiny, je stále možné dosáhnout spravedlnosti,“ prohlásil Efraim Zuroff podle serveru iDNES.cz.

Popálená Natálka se vrátila domů

MARTA BUKOVSKÁ
TOMÁŠ BYSTRÝ

PRAHA/OSTRAVA Po osmi měsících léčby včera lékaři ostravské nemocnice propustili domů popálenou Natálku. Ta prožila třetinu života v nemocniční postýlce. Nyní si ji rodiče konečně mohli odvézt domů, do nového domku v Budišově nad Budišovkou. Do nemocnice nyní budou dvakrát týdně ambulantně dojíždět na převazy. Péče o popálené dítě bude pro rodinu náročná. „Třikrát denně budeme muset rány mazat. Navíc s ní musíme téměř neustále cvičit a masírovat ji,“ uvedla matka holčičky Anna Siváková.

Žháří na domek romské rodiny zaútočili v noci na 19. dubna. Do domu vhodili tři zápalné lahve s benzinem. Následný požár

budovu zcela zničil. Nejvážnější popáleniny z devítileté rodiny utrpěla právě Natálka. Tři měsíce byla udržována v umělém spánku, poté ji lékaři začali pomalu probouzet. Během pobytu v nemocnici prodělala řadu plastických operací. Děvčátko několikrát bojovalo o holý život. „Po lékařské stránce byla léčba velmi náročná. Tak malé dítě s tak rozsáhlým zraněním u nás v republice ještě nepřežilo,“ řekl ČTK zástupce primářky ostravského popáleninového centra Michal Kadlčík.

Ostravští lékaři v úterý v centru Pražská křižovatka získali cenu Gypsy Spirit, kterou poprvé vyhlásil ministr pro lidská práva Michael Kocáb na podporu integrace Romů do společnosti. Cenu v kategorii čin roku, v níž měla Fakultní nemocnice v Ostravě

dva zástupce ze třech nominovaných, obdrželi lékaři z dětské jednotky intenzivní a resuscitační péče. Ocenění jim za příkladnou zdravotní péči o malou Natálku předal kardinál Miloslav Vlk. Vedle tohoto oddělení bylo na cenu čin roku nominováno také popáleninové centrum. O výsledcích cen rozhodla mezinárodní porota, v níž zasedl například i bývalý prezident Václav Havel nebo slovenská politička a herečka Magdaléna Vášáryová.

V souvislosti s útokem policie obvinila z pokusu o vraždu čtyři mladíky patřící k příznivcům extrémní pravice. Byla na ně uvalena vazba a hrozí jim až patnáctileté vězení nebo výjimečný trest. Podle dozorců státní zástupkyne Brigity Bílkové by vyšetřování mělo skončit v prvních měsících příštího roku.

Na pět minut Jasněnkou či Rumburakem

Princezna Krasomila, Pan Tau, Popelka, Večernice, Pan Vígo. Ti všichni si dnes v podvečer dají dostaveníčko v pražském Obecním domě, kde bude vernisáž k výstavě **Jak se oblékají pohádky**.

ANETA ŠTEFÁNKOVÁ

„Loni si sbírku originálních kostýmů z českých filmových pohádek ve Strahovském klášteře prohlédlo přes padesát tisíc lidí. Expozice sklídila velký úspěch a po Vánocích putovala do dalších měst a na filmové festivaly. Teď je opět v Praze, v Obecním domě, navíc rozšířená o patnáct nových rób,“ zve na obnovenou výstavu její kurátorka Jana Sommerová. K vidění bude přes dvě stě kostýmů a expozici doprovodí filmové dekorace, rekvizity, fotografie či záběry z natáčení. „Snažili jsme se přitáhnout pozornost návštěvníků hlavně na precizní práci mistrů krejčíků, proto jsme kostýmy nearanžovali přímo mezi kulisy. Některé kousky už teď patří mezi kulturní dědictví národa a byla by škoda nechat tyto skvosty zaniknout mezi ostatními věcmi,“ vysvětluje Nadia Šafratová – Klempřřová, která výstavu instalovala. To, že se české kostýmy řadí mezi světovou špičku, potvrzuje i Věra Krátká z barrandovských studií, odkud většina exponátů pochází: „Unikátní šaty z pohádky Císařův pekař a pekařův císař si nedávno zahrály v britském se-

Šaty Arabely i Pyšné princezny. Na této výstavě děti prožijí pohádku opravdu na vlastní kůži, říká kurátorka Sommerová. Foto archiv

riálu Tudorovci, který za kostýmní výpravu získal dvě ceny Emmy.“

Pohádkové příběhy přitahují zejména nejmenší návštěvníky a právě na ně pořadatelé mysleli v první řadě. „Jako matka malého dítěte vím, jak nezajímavé pro něj je, když si předměty musí prohlížet jen přes sklo. Na této výstavě děti prožijí pohádku opravdu na vlastní kůži,“ říká Jana Sommerová a dodává, že si budou moci připravené šaty obléknout nebo si za pomoci studentek pražské UMPRUM z papíru „ušít“ kostým vlastní.

Při pátrání v barrandovských fundusech narazila ku-

rátorka na další klenoty – filmové loutky: „Byla jsem nadšená, když jsem mezi kostýmy z Dívky na koštěti objevila dřevěnou figurku Honzy. To mě navnadilo hledat dál a během pouhého měsíce a půl jsme s kolegy shromáždili pohádkové postavičky pro další výstavu.“ Pod názvem České filmové loutky ji zahájili na konci listopadu v románských sálech Strahovského klášteře. Návštěvníkům historických prostor teď nad hlavami poleťují Broučci, ve velkém sále zase Bajaja žádá o ruku slíchnou Slavěnu a nezdoilní kutilové Pat a Mat se stěhují do nového domečku. S téměř pěti

sty loutkami se přichází ocitnou ve více než čtyřiceti pohádkách.

„Nejvíce se mi líbí Maxipes Fík, i když jen na obrázcích. Je srandovní, jak umí zabrzdit auto nohama,“ říká se jedenáctiletý školák Honza. Zatímco děti zajímají spíše postavičky známé z večerníčků, Jana Sommerová upozorňuje na nenápadnou loutku v koutě: „Mezi nejvzácnější patří určitě panáček z filmu Ruka, který byl posledním počinem Jiřího Trnky a získal řadu ocenění na mezinárodních festivalech.“

Ani na výstavě loutek nepřijde hravost dětí zkrátka. „Z modelíny jsem udělala postavičky,

různě s nimi pohybovala, jednotlivé pozice fotila, a nakonec z toho vznikl můj vlastní malý filmeček,“ raduje se desetiletá Klára v tvůrčí dílně. Jejího spolužáka Jirku zase zaujal řetězec obrázků večerníčkového Krtečka: „Na jednu vteřinu filmu se prý musí namalovat dvacet čtyři obrázků, na to bych asi neměl trpělivost.“

Jak se oblékají pohádky – Obecní dům, 4. až 31. prosince, denně 10 - 19 hodin, 24. prosince - 10 - 15 hodin, 31. prosince - 10 - 16 hodin
České filmové loutky - Strahovský klášter, 26. listopadu až 31. prosince 2009, denně 9 - 12 a 12.30 - 17 hodin

Dylanovy koledy se dají poslouchat i v létě

Václav Lang
hudební publicista

ODPOSLECHY

Příznám se, že jakmile se mi podařilo rozcupovat obal nového alba Boba Dylana Christmas In The Heart, neubráníl jsem se smíchu. Zatímco přední obálka vypadá jako vystřižená z ruské pohádky a signalizuje vánoční idylku, ze zadní strany bookletu na vás vyčnívají zuby roztomilá Santova pomocnice s hlubokým výstřihem a červenými podvazky. Už to naznačuje, že o klasické podání koled nepůjde. Tentokrát totiž nejsou určeny k poslechu jen pro fanoušky obřích stromů a světýlek v oknech.

Dylanův chraplák sice zpočátku působí celkem komicky vzhledem k tomu žánru, ale časem si zvyknete. Ostatně, zní to docela zajímavě a krom toho, není jediným zpěvákem, který se na desce podílí. Ve většině písní ho doprovází několik vokalistek, někdy i vokalistů.

Album vyšlo v době, kdy se velké obchodní domy rozsvěcují a stávají se malými severními póly uprostřed zeměkoule. Producenti tak dali zoufalým, kteří rok co rok tápou, čím potěšit své blízké, kýžnou inspiraci na vánoční dárek. Nicméně písně se dají poslouchat i mimo zimní sezónu, což je plus. Nezáznějící zde typické ohrané halekačky známé z amerických filmů, které by v posluchači evokovaly jen onu kouzelnou atmosféru, pokud pomíneme profláklejší skladby Hark The Herald Angels Sing nebo Here Comes Santa Claus s rolničkovým intrem.

Kromě chorálové Must Be Santa žádná z písní příliš nevyčnívá. Vše plyne v jedné poklidné rovině a dobře se poslouchá. Je to milá a nevtrivá relaxační hudba. Vybočuje z tradičních štedrovečerních cajdáků, ale svou srdečností nemůže urazit ani vyznavače betlému a půlnočních mší. Kdo by si však toto CD kupoval čistě z náklonnosti k Dylanově hudbě, byl by pravděpodobně zklamán. Kromě specifického hlasu zde totiž nic jemu vlastního nenajdete.

Christmas In The Heart rozhodně není počinem, jaký každoročně předkládá některá vyprahlá pop-star, aby jí pod rouškou romantiky padaly do kapsy dukáty. Utržené peníze totiž poputují na charitu. Tento fakt je jinak asi jediným, který folkového krále, stvořitele hitů jako Like A Rolling Stone, Blowin' In The Wind nebo Mr. Tambourine Man, omlouvá, že sklouzl k podobnému kýči. Jinak by muselo jít buď o recesi nebo stařeckou demenci.

Recenzi na film Galimatyáš a komentář Jak snít o pivu na úřadě čtete na www.fles.fsv.cuni.cz

Umělecký trh krizí netrpí

LENKA DAVIDOVÁ

PRAHA Jste milovníci umění a chtěli byste mít doma na zdi malbu Čapka, Zrzavého nebo zpestřit obývací kontroverzním Andy Warholem? Potom si musíte sáhnout hluboko do kapsy. Cena jednoho díla se pohybuje v řádech milionů korun. Podle výsledků aukční smršťi posledního měsíce je přitom jasné, že umělecký trh krize rozhodně nezasáhla. Jsou snad bohatí

kupci vůči krizi imunní? Fakta tomu nasvědčují.

Například minulý týden v pražském Topičově salonu prodala společnost Art Consulting Brno nadpoloviční většinu nabízených položek za neuvěřitelných 77 milionů korun včetně 18% aukční přírážky. Hitem mezi obrazy se stala olejomalba Jana Zrzavého Hornatá krajina. Už ze samotné šílené vyvolávací sumy 7,5 milionu se po dramatickém boji vyklubala finál-

ní cena 10,5 milionu, a tím se dražba zařadila mezi 10 nejdražších živých aukcí. Je tedy více než zřejmé, že apetit po umění není levnou záležitostí. Nicméně slavná jména malířů táhnou a lákají zájemce.

Vlastnit dílo Karla Škréty, které doposud zdobilo sbírku Lobkowitzova mělnického zámku, to je známka určité image. Z pohledu kupujících jde jistě i o formu zábavy a adrenalinu. Zvýšit cenu těsně

před úderem licitátorova kladívka o půl milionu nebo nechat nabídku plavat? To je napětí, které Čech s průměrným platem kolem 22 000 Kč asi nikdy nezažije. Na jeden takový obrázek ze zmiňované desítky by vydělával zhruba 40 let.

Dramata aukčních síní u nás minulý měsíc vrcholila. Ať chceme nebo ne, sběratelé táhnou umělecký trh kupředu. To ale negativně dopadá na majitele galerií a muzeí, kteří takové peníze

na nákup děl nemají. Nejvíce na to doplácí veřejnost, která je ochuzena o možnost zhlédnout jedinečné umělecké předměty.

V každém případě aukční sezóna pomalu končí, tento rok nás čeká snad už jen dražba šperků a starožitností domu Meissner-Neumann v příštím týdnu. Stále si myslíte, že má umění nevyčísitelnou hodnotu? Na jednu stranu je úžasné v to věřit, ale na druhou stranu, co v dnešní době nemá svou cenu?

Saudkova prsatá šedesátá

TEREZA DRAHOŇOVSKÁ

PRAHA České centrum v Rytiřské ulici už od 20. listopadu hostí multimediální výstavu „KÁJA SAUDEK & 60's“. Expozice, která se na první pohled zdá čistě komiksová, v sobě však skrývá mnohem víc. Kromě ilustrací z filmu Kdo chce zabít Jesii?, seznamuje i se Saudkovými grafikami, návrhy plakátů a reklam. Právě také životem umělce, představuje jeho múzy, ale i politické překážky a komplikace. Celá výstava navíc jiskří erotickým nábojem, který je pro jméno

Saudek již téměř synonymem.

Komiksovou atmosféru oživuje profil výtvarníka idolu Olgy Schoberové (tehdy dokonce jeho snoubenky), která se stala předlohou pro slavnou Jesii a mnoho dalších vlnných kreslených krás. Výstava se chlubí také mnoha doposud nezveřejněnými kresbami, mezi nimiž se skví série fotografií umělceva bratra Jana, ke kterým Kája Saudek dokresloval bubliny s textem. Expozici obohacuje možnost zhlédnout film Kdo chce zabít Jesii?, na kterém se Saudek výtvarně podílel.

Saudkova tvorba, která mnohdy neodpovídala socialistické představě o umění, se konečně může ukázat v plné kráse. Odhaluje ironické a zasměšňující narážky na režim, stále si však zachovává vysokou kvalitu zpracování a svébytnou originalitu. K pozornému pročení láká série komiksových příběhů odhalující nebezpečí tehdejší cenzury. Ale výstava, která potrvá až do 2. ledna 2010, ukazuje také méně známou odnož výtvarnickových zájmů související s časopisem Pop Music Express a visí tu i slavné plakáty Mickeyho Volka.

Komiksová tvorba Káji Saudka je inspirována především krásnými ženami. Foto archiv

POZNÁMKY

Topolánek označil své nástupce Vyplatí se lovit v regionálních vodách?

Mirek Topolánek těsně po obhájení postu předsedy ODS překvapil spolustraníky a jmenoval své možné nástupce. Tvrdí, že zná alespoň dvacet nadějných politiků, a konkrétně uvedl tři jména - Pavla Drobila, Pavla Blažka a Radima Ziku.

Na první pohled je to logické. Zalovit v regionálních vodách a vybrat nové tváře, nadějně politiky a dát jim šanci na celostátní úrovni. Ve standardní demokracii je takový postup správný. Vypracovat se a po zásluze postupovat výš a výš a třeba časem dělat politiku na úrovni nejvyšší. Od takových lidí se dají očekávat dobré výsledky, protože už mají řadu zkušeností. Ovšem zvládnout nové možnosti a větší odpovědnost i několikanásobně větší mediální tlak a očekávání široké veřejnosti, to je pro ně zcela nová výzva. Poté záleží na jejich přístupu, jak úspěšně se s těmito tlaky vyrovnají. Bohužel ne vždy se to v posledních letech českým regionálním politikům podařilo.

Například Jiří Čunek se z pozice vedoucího bezpečnosti práce ve vsetínské Zbrojovce dopravoval přes post starosty až k pozici předsedy KDU-ČSL. Jako regionální politik se osvědčil, ale na celostátní úrovni více méně selhal. Nejen kvůli skandálům spojeným s jeho osobou, ale i s prezentováním lidovecké politiky jako takové. Preference KDU-ČSL výrazně klesly od té doby, co byl v jejím čele, a strana se stále z odkazu jeho působení nedokáže vymanit.

Nebo Vladimír Dryml, lékař, který působil jako ředitel nemocnice, se vypracoval až na post náměstka ministra zdravotnictví. Nyní je zastupitelem pro Královéhradecký kraj. Od začátku jeho působení ve vysoké politice jej provázejí skandály a jeho jméno dnes demonizuje i předseda jeho sociální demokracie Jiří Paroubek.

Dále lze jmenovat Ivanu Řápkovou, toho času primátorku Chomutova, kterou okamžitě, co začala mít jistý celostátní vliv, potkala dobře známá plzeňská aféra.

Mnoho regionálních talentů se ve velké politice zatím neprosadilo možná proto, že důvodem jejich prosazení na místní úrovni byla podpora velkých ryb v tamním byznysu. A to jim pak už zdaleka nestačí. Nejsou to přirozené politické osobnosti, které by zaujaly silou myšlenky, ale spíše silou svých kontaktů.

Petra Budniková

Mešity ano, minarety ne Švýcaři se chovají jako pan Novák

Pan Novák leží na gauči a zpoza guláše se šesti vykřikuje, že by ty Cikány vystěhoval někam za město, tam ať si klidně hulákají a dělají nepořádek, hlavně ať neruší spánek jeho samotného. Takový Švýcar asi také nevidí dál než přes rolexy a vlastní pohodlí a panu Novákovi se tak náramně podobá. Se stejně krátkozrakými záměry si odhlasoval zákaz výstavby minaretů a vůbec si neuvědomuje, že se rozhodl zcela nesprávně.

Referendum z 29. listopadu nebylo nic než jen populistický výkřik do tmy v situaci, kde řešení není řešení, kde strach plodí další strach a kde plakáty s raketami nechávají vzniknout naprosto nereálné panice. Minarety nejsou baštou Hamásu, nečeká tam fousatý strejda v turbanu a samopal. Vezmeme mešitám minarety, budeme pokračovat zvonice v kostelů, vlastně pardon, ty ne, ty jsou naše, tak třeba jarmulky Židům a buddhistům rovnou Buddhu. Je zajímavé, že v celém Švýcarsku je na 200 mešit a jen 4 minarety. Proč vadí právě Švýcarům, všeobecně vnímaným jako tolerantní národ? Minarety jsou symbolem islámu, pro Švýcary nyní i symbolem zla. V tom případě islám rovná se zlo? Ale jděte. Problém výstavby byl vyřešen zákazem. Problém rostoucí xenofobie ale trvá. Švýcaři se postavili strachu tím, že kolem sebe vytvořili další auru strachu, která se tentokrát netýká už jen jich, ale celého světa. A pan Novák si může spokojeně pobrukovat, jeho manýry chytli už i Švýcaři.

Alena Neubauerová

LIDOVÉ FLEŠINY

Vydává FSV UK, Smetanovo nábř. 6, 110 00 Praha 1

Šéfredaktor: František Gála

Editoři: Anna Chudobová, Josef Švejda, Veronika Šinková, Tereza Janíková

Korektoři: Petra Doležalová, Magdalena Medková, Jan Resler, Vojtěch Bublík

Autoři: Andrea Berniová, Petra Budniková, Marta Bukovská, Michal Býček, Tomáš Bystrý, Katka Ciborová, Josef Černý, Eliška Čeřovská, Lenka Davidová, Tereza Drahoňovská, Václav Lang, Lenka Lokvencová, Alena Neubauerová, Lucie Nevřková, Eliška Nová, Lukáš Pečeně, Adam Plechatý, Jana Skopcová, Aneta Štefánková, Petr Štěpán, Jan Vávra

KOMENTÁŘ

Namísto čokolády minarety Švýcaři se v referendu vyslovili pro zastavení expanze islámu v zemi.

Je to jako v manželství. Pokud spolu dva lidé chtějí žít v harmonii celoživotního svazku, pak si musí být oba účastníci rovni jak v právech, tak v povinnostech. Podobně by to mělo fungovat i ve vztahu mezi dvěma kulturami, které se setkávají na půdě jednoho státu. Podle této analogie by tedy švýcarské NE stavbě dalších minaretů mělo být narušením práv tamní muslimské komunity. Západní média se výsledků referenda chytla s elánem sobě vlastním a ze situace ve Švýcarsku vyvozují nárůst pravicového extremismu a xenofobie. Z oblaku kontroverze lze ale vylovit další střípek do mozaiky složitých vztahů mezi islámem a západní civilizací, která volá po otevřené diskusi a ptá se: jak dál? S přetrvávajícím populistickým závojem politické korektnosti se daleko nedostaneme.

Tak dost

Obyvatelé alpského státu se k tématu minaretů vyjádřili s překvapivou razancí, která švýcarské muslimské menšinu vysílá signál, že pohár tolerance není bezedný. Důvodem, proč tak učinili, je především obava z přílišné expanze islámu v zemi a jeho případné radikalizace. „Minarety jsou symboly moci, takhle začíná islamizace. Další krok budou muezzini a potom islámské právo šaría. Ta-

kovou situaci ve Švýcarsku nechceme,“ vyjádřil se ještě před referendem Walter Wobmann ze Švýcarské lidové strany. Opačné stanovisko zastává nejen muslimská komunita, ale kritiku je slyšet i z domácího tábora – strana Zelených hodlá hájit zájmy muslimů u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Švýcarská veřejnost je názorově rozdělená, jak je ostatně v současné demokratické společnosti dobrým zvykem. Máme Listinu základních práv a svobod, kterou jsme odkojeni. Naše víra v ní je tak bezmezná, že respektujeme a tolerujeme i náboženství, v jehož očích jsme bezvěrci určení k vyhlazení. Západ respektuje islám, islám nerespektuje Západ. A v tom je potíž.

Terorista ze sousedství

Analogie s manželským svazkem z úvodu dostává zcela konkrétní rysy v zemích, kde je vysoká tolerance vůči imigrantům. Nepřípustivost a radikalizace muslimů žijících v luxusu vyspělých evropských států (Francie, Velká Británie, Nizozemí ale i Norsko) je zarážející tím spíše, že k militantním pasáží Koránu se hlásí vrstva vzdělaných muslimů. Představa vousatého mudžahedína s raketometem na rameni je proto jen zkráceným obrazem z hollywoodských filmů.

Strůjci těch nejhorších útoků v Evropě i Americe jsou často obrýlení mladíci s vysokoškolským diplomem, kteří asimilovali s evropskou kulturou.

Podáváme těmto lidem ruce ve vstřícném gestu zaslepení úzkostnou politickou korektností a odvolávající se na „Listinu“ doufáme, že stejným dílem nám bude oplácet také druhá strana. Když nás uhodí, poslušně nastavíme i druhou tvář v duchu křesťanské výchovy, která náš pohled na svět formovala odnepaměti. V očích „správného“ muslima je podobné chování projevem slabosti a ta se v jejich končinách trestá. Takové „manželské soužití“ následně vede k domácímu násilí, kterému se ve Švýcarsku chtějí vyhnout tím, že dají jasně najevo, kde má tolerance své hranice. To mi přijde fér. Jen si zkusme představit, jak by se diskuse na podobné téma odehrávala v baštách islamistů – i jepice by měla delší život než křesťanský kostel postavený dejme tomu v Íránu. Zdržme se proto soudů o „vzestupu extrémní pravice a xenofobních tendencí“, které sice (zvláště v našich médiích) dělají velmi pěkné titulky, k pravdě však mají daleko. Koneckonců, u nás by to minarety neměly o nic lehčí – kazily by totiž „panorama Prahy“.

Adam Plechatý

GLOSA

TOP 09 – a budiž světlo!

Nově ustanovená strana září jako kometa. Nikdo netuší proč.

Miluji teleshopping. Tu poetickou kombinaci fantastického spásnosného výrobku a charismatického prodejce. Že jsou nabízené produkty šmejd a prodavač ještě před měsícem umýval na benzince auta, aby si vydělal na falešný zlatý prsten? Nevadí. Ironii odhodme na dvě minuty stranou, teleshopping má opravdu nezpochybnitelný šmrnc. Stejně jako Karel Schwarzenberg a jeho strana.

Po sněmu TOP 09 se může zdát, že se nikdo ani nemusel namáhat s pořádným honosným setkáním v pražském TOP hotelu. Jednomyslným usnesením a volbám (místopředsedy by dobře posloužily kvízy na Facebooku, zatímco pozornost médií by mohla stejně dobře získat následující televizní reklama:

„Lhali vám politici? Spravovali nedobře

zemi? Trápí vás vysoký státní dluh? Stala se pro vás politika nepřehledným kalným rybníkem? Přestalo pohádkám politiků věřit také vaše dítě? Zkrátka a jednoduše – Jste nespokojeni se stavem země? Nyní můžete být klidní.

Přichází zbrusu nová politická strana:

TOP 09. Od Miroslava Kalouska, spolutvůrce navýšení státního dluhu během let 2002-2005 z 345 na 592 miliard.

TOP 09. S podporou hnutí Starostové a nezávislí s přesně nula zástupci mezi místopředsedy strany.

TOP 09. S ideologií úspornějšího státního hospodaření. Otázky „K čemu? Co potom? Kde je ideová nadstavba?“ netřeba klást.

TOP 09. V čele s Karlem Schwarzenbergem, oblíbeným politikem, který si oblibu své strany nedokáže přesně vysvětlit.

Není to skvělé? Je to skvělé! Při zakoupení dvou piv značky Schwarzenberg obdržíte polomrtvou modrou holubici zdarma. Polomrtvá modrá holubice vhodná do Kalouskova guláše.“

Bez ohledu na to, jak moc TOP 09 dostojí svému lehce populistickému totálnímu nepopulismu, již teď tato strana prospěla lidstvu – zjevně dokáže nafackovat rozpolcené ODS. Alespoň soudě dle intenzity řevu občanských demokratů „TOP 09 nám krade voliče, skandál!“ Třeba se ODS přestane potácet mezi středovou a pravicovou stranou. Jestli polomrtvá modrá holubice ožije, nebo bídně zhyne v Kalouskově guláši, záleží jen na ní. Někdo jí ale zmáčkne krk musel. Ale kdo zastříhne Paroubkovy oranžové růže?

Jan Vávra

POLITICKÝ DIÁŘ

Víza pro Klause a Opencard pro Béma

Může pomoci EU Klausovi na olympiádu? Je to opravdu možné. Prezident se v úterý při slavnostním křtu knihy své ženy Livie vyjádřil, že nepojede na zimní Olympijské hry do Vancouveru. Nelíbí se mu, že Kanada v červenci zavedla pro české občany vízovou povinnost. Po letní čínské olympiádě v Pekingu je to další, kterou vášnivý sportovec Klaus nenavštíví. Ovšem nemusíme pana prezidenta litovat, je možné, že mu cestu otevře Evropská unie!

Ta se nedávno postavila za Česko a dala do konce roku Kanadě ultimátum, aby vízovou povinnost zrušila. Jinak celá sedmadvacítka na oplátku zavede víza pro kanadské diplomaty. Otázkou je, co na to věčný kritik Unie Klaus. Dá rozum, že by se těžko evropské státy za ČR postavily, nebýt našeho členství v EU. Pokud jsou Klausovi trnem v oku kanadská víza, zrušení mu dává šanci, aby se nakonec v únoru na olympiádu podíval. Možná konečně uvidí na té „ztrátě suverenity“ i něco pozitivního. Mohl by být k Unii mírnější, když se díky ní bude moci pokochat výkony českých lyžařů. A možná Kanadě poradí,

co s rozpuštějícím se ledem na severu. Ten pomalu rozpoutává šarvátky o nároky na kontrolu severozápadního průjezdu.

Ztížený přístup nečeká lidi jen do Kanady, ale co nevidět i na nástupiště pražského metra. Na jaře příštího roku opět po 20 letech zatarasí vstupy k eskalátorům turnikety. Tak praví projekt všeotvřející karty Opencard, kterou horlivě prosazuje a brání primátor Pavel Bém. Už začíná být jasné, proč má karta v názvu slovo Open. Bude opravdu odemkat. Ale nejdřív musí být co. Voilà! Konečně řádné využití pro Opencard. Zrovna včas, když se nad ní začaly stahovat mraky

Nedávno na veřejnost prosáklý informace z auditu, který si nechal pražský magistrát za 2 miliony vyhotovit. Dokazují, že karta je ztrátová. Údajně se kamsi vypařila téměř půlmiliarda korun do projektu vložená. Jen jestli se plánovali nesekli a prorokovaných 800 milionů v příjmech neměli původně napsat do výdajů. Přesně tolik se za kartu celkově utratilo.

Primátor Bém se vztekal, že uniklé informace z auditu jsou zkrácené a údajně

zveřejní, až je probere městská rada. A rovnou podal návrh na nový, jistě lepší audit, za pouhý milion a půl. Milion sem, milion tam. Nelze se divit, že primátor Opencard brání tělem i duš. Zjistilo se, že ve firmách, které inkasovaly tučné příjmy, je napojen Bémův přítel a podnikatel Roman Janoušek. Bém mávl rukou i nad tím, že obdobné karty v jiných městech stály mnohem méně a nabízejí víc funkcí. Dokáží turnikety zachránit projekt? Údajně by měly zabránit černým pasažérům cestovat metrem a zvýšit tak příjmy z jízdného. Volné revizory bude moci Dopravní podnik poslat do tramvají a autobusů, a vybrat proto víc na pokutách – však za ně vloni inkasoval na 100 milionů korun. Kolik by jen za to bylo auditů! Má to však menší háček, projektanti prozatím počítají s dvěma miliardami za turnikety. Nakonec se zdá, že Opencard neodemyká jen dosud neexistující bariéry, ale spíše pomyslnou kasu s veřejnými financemi pro Bémovy kamarády.

Tak ještě štěstí, že se turnikety nezavádějí dřív, byl by to pěkný vtípek k výročí pádu berlínské zdi. Petr Štěpán

Velká loučení v Edenu naději na postup nepřinesla

Slavia předvedla nejlepší podzimní výkon, na jaře si ale v Evropě nezahraje

MICHAL BÝČEK

PRAHA Fotbalisté pražské Slavie ve středním zápase Evropské ligy remizovali s italským Janovem 0:0. Je tedy jasné, že do jarních bojů této soutěže slávisté nezasáhnou. Za svůj předvedený výkon se svěřenci Karla Jarolíma ale stydět nemusí, sudí jim dokonce neuznal dva regulérní góly.

Domácí byli lepší po celý zápas, hráči Janova zahrozili pouze po šanci Hernana Crespa. Denis Romanovs však předvedl výborný zákrok. Už v páté minutě střelil do odkryté branky Stanislav Vlček, bohužel pro sešíváné trefil pouze protihráče. Třicátá minuta zápasu nabídla první sporný moment. Za obranu si naběhl opět slávistický útočník Vlček a centr z levé strany poslal do sítě. Slávistická polovina spore zaplněného Edenu začala slavit, ale pouze do té doby, než si všimla zvednutého praporku pomezí rozhodčího. Branka pro ofsajd neplatila, rozhodnutí však bylo mylné. „Regulérní. Jednoznačně. Viděl jsem video,“ měl naprosto jasno Vlček.

Slávisté pokračovali ve vý-

„Na Moskvu!“ Slávistický obránce Marek Suchý odehrál na delší dobu poslední utkání v Edenu, od ledna se bude hlásit na báze Spartaku Moskva. Foto archiv

borné hře a v závěru poločasu si vypracovali další šance. Matěj Krajčík střelil po skvělém individuálním uvolnění těsně vedle, následně brankáře Scarpio nepřekonali Hloušek a z dorážky Vlček.

Přestávka nabídla první slávistické loučení, a to s fotbalovou legendou Vladimírem Šmicerem. „Se Slavií se neloučím, navždy zůstane v mém srdci,“ ubezpečil vítěz Ligy mistrů všechny přítomné fanoušky včetně těch z Janova, kteří mu také zatleskali.

Ve druhé půli byla Slavia ještě aktivnější a vypracovala si mnoho příležitostí. Grajciar svůj přímý kop z pravé strany zakroutil na břevno, nádherný centr Krajčíka trefil z voleje Vlček, brankář Scarpio předvedl skvělý zákrok. V 72. minutě mohl svou premiéru v prvním týmu oslavit brankou mladík Štěpán Koreš, který ale opět ztroskotal na pozorném Scarpim. V poslední minutě zápasu vstřelili domácí, konkrétně Adam Hloušek, zasloužený gól. Rozhodčí ho ale nepochopitelně neuznal pro údajný foul Suchého na brankáře. „Ne, můj foul to nebyl,“ řekl k situaci Suchý. „I rozhodčího jsem se ptal, ale on říkal, že

prý jsem nefauloval já, ale můj spoluhráč,“ nechápavě prohodil Suchý.

I přesto, že se slávisté na jaře v Evropské lize neobjeví, jsou se svým výkonem spokojeni. „Mrzí nás samozřejmě, že jsme nevyhráli. Ale byli jsme lepším mužstvem, bohužel šance jsme neproměnili. A když už jsme je proměnili, tak nám odmávali ofsajd. Zápas a náš výkon rozhodně kvalitou měl, ale mrzí nás, že jsme nezískali tři body,“ lituje útočník Stanislav Vlček.

Po tradiční závěrečné děkovačce se Eden loučil opět. Nejen s Evropskou ligou, ale hlavně s Markem Suchým, který v lednu odchází do Spartaku Moskva. „Rozhodně se ale neloučím napořád. Až se budu vracet do Česka, tak jediné do Slavie. V tom mám jasno už teď,“ prozradil Suchý. „Během poločasové přestávky se loučil Vláda Šmicer. Jeho návrat do Slavie se povedl, byl u velkých úspěchů. Tak nějak bych si to v budoucnu taky představoval,“ doufal Suchý, který za Slavii odehrál 109 ligových zápasů, vstřelil jednu branku, vyhrál dva mistrovské tituly a nastoupil v Lize mistrů.

TIME OUT LF

Basketbal nebo fotbal? Bordel!

JOSEF ČERNÝ

Do fotbalové síně slávy vstoupil další fajn podvod. K Maradonově boží ruce přibyla ruka lidská, Henryho, ale také celkem významná. Francouzský útočník se prodíbal do malého vápna a gólovou přihrávkou vyřadil Irsko z bojů o mistrovství světa 2010. Rozhodčí viděl třepotající se síť a fouknul do píšťalky, ostatně je to jen člověk. Co takhle vzít si příklad z o něco přesnějších sportů? Hokey, tenis, je jich spousta a na důvěryhodnosti zlepšovák jménem video rozhodně přidává.

FIFA a UEFA se nyní prou se zbytkem světa o možnosti zavedení videorozhodčího do fotbalových zápasů. Obě výše zmíněné instituce jsou rezolutní proti. Argument? Tradice. Skutečný důvod? Peníze, asi. Jak jinak si vysvětlit podporu nepřesnosti a neregulérnosti nejoblíbenějšího sportu na světě? Páni funkcionáři, pošlete prosím na zelené pažitky videorozhodčí. Ve 21. století už začíná být fotbal pomalu ale jistě pro smích, a to snad nechcete. Nebo ano?

POTLESK

Bilance Romana Turka z posledních 5 zápasů? 5 vítězství, 4 vychytaná čistá konta. 131 střel, pouze jeden inkasovaný gól s úspěšností zákroků přes 93 procent. Ano, hvězda Romana Turka v dresu budějovického Mountfieldu září opět naplno. 39letý brankář chytá v životní formě a HC Mountfield díky jeho výkonům stoupá tabulkou. Takřečený Eda však své výkony nepřeceňuje: „Prostě mě ty kotouče nějak trefují,“ používá typickou brankářskou formuli. O Vancouveru však vítěz Stanley Cupu z roku 1999 neuvažuje. Možná by o něm měl přemýšlet Vladimír Růžička.

PÍSKOT

Neuvedl žádné jméno, přímo se nepřiznal. „Nejsem bez chyb a mám daleko k dokonalosti,“ stojí jen v oficiálním prohlášení na stránkách nejlepšího golfisty planety Tigera Woodse. Kajicná slova, která nejbohatšího sportovce světa usvědčují z nevěry. A kdo je žena, které Tiger věnoval tři roky života ve lži, na 300 vášnivých sms zpráv a kvůli které se zranil při nedávné autonehodě? Jaimee Grubbsová, 24 let, povolání servírka. Žena, která nyní neváhala promluvit. Tiger Woods tak přišel nejen o 164 dolarů a 4 řidičské body, ale především o důvěru části fanoušků a podporu své manželky. Pečlivý a léta budovaný štít chránící soukromí Woodsových tak byl prolomen. **JAN BARÁK**

Zlatý míč za rok 2009 získal Lionel Messi

LUCIE NEVRKLOVÁ

PRAHA Vítězem ankety Zlatý míč, kterou vyhlašuje magazín France Football, se stal útočník FC Barcelona Lionel Messi. Cenu pro nejlepšího fotbalistu světa obdržel jako první Argentinec v historii s více jak dvojnásobným počtem bodů než získal druhý Cristiano Ronaldo z Realu Madrid. Třetí se umístil Messiho spoluhráč Xavi.

Messi byl největším favoritem na získání Zlatého míče, když s Barcelonou vyhrál všechny soutěže, které mohl – španělskou La Ligu a pohár, Ligu mistrů i Superpohár. S 38 góly a 18 asistencemi pomohl svému klubu k mnoha trofejím, ale jeden z nejdůležitějších přesných zásahů si připsal v římském finále Ligy mistrů. V něm Barcelona jasně dominovala, zvítězila nad Manchesterem United 2:0 a hvězdný soubor Messiho s Ronaldem vyzněl lépe pro prvního jmenovaného. Lionel Messi tak všem dokázal nejen to, že i se svými 169 centimetry je skvělý hlavičkář, ale hlavně přesvědčil fotbalové novináře z celého světa o tom, že rok

2009 nemůže mít jiného krále než jeho.

Zatímco na klubové úrovni se argentinskému střelci mimořádně dařilo, v kvalifikaci o nadcházející mistrovství světa se s reprezentací trápil. Tým pod vedením Diega Maradony nenaplňoval očekávání, ale nakonec se na MS přece jen proboroval. Volba Messiho byla tím pádem jednoznačná.

„Upřímně, věděl jsem, že jsem mezi favority, protože Barca si stále užívá úspěchů z roku 2009, kdy jsme vyhráli vše,“ řekl vítěz časopisu France Football. „Víte, Zlatý míč je pro mě něco velmi důležitého. Všichni, kteří ho vyhráli byli skvělí hráči. A někteří velcí nikdy nevyhráli,“ prohlásil Messi. Letos za sebou nechal kromě obháje ceny Cristiana Ronaldo dalších pět současných či bývalých spoluhráčů z Barcelony, Waynea Rooneyho, Didiera Drogbu, Stevena Gerrarda a další.

„Nebude jednoduché potvrdit takový rok, jako jsme právě zažili. Doufám, že ten další bude stejný. Ale vyhrát Zlatý míč dva roky po sobě, to není snadné...“ vyjádřil své naděje směrem k dalšímu roku Messi.

Češi chtějí šokovat Barcelonu

LUKÁŠ PEČENĚ

PRAHA Nejdůležitější dny českého tenisu za posledních 29 let. Přesně to čeká národní tým o víkendu, kdy se utká ve finále Davis Cupu se Španělskem. Radek Štěpánek a Tomáš Berdych, kteří pravděpodobně odehrají všechny zápasy, jsou outsidersy utkáni, a mohou tedy jen překvapit. Nezapomínejme ale, že to už se jim mnohokrát povedlo.

Dvanáctý hráč žebříčku ATP Štěpánek má před víkendem oslnivou formu. Ne náhodou se na turnaji v Paříži před dvěma týdny dostal až do semifinále. Jeho klasická nátlaková hra typu servis-volej, kterou praktikuje jen málo současných tenistů, by mohla na Španěly platit. Pokud si připočteme heroické nasazení, které Štěpánek v zápasech za

národní tým již několikrát prokázal, můžeme se těšit na hodně dramatická představení v podání naší jedničky.

Ani Tomáš Berdych určitě nebude ve svých zápasech jen do počtu. Čtyřicetiletý hráč s tvrdými servisy a brilantním forhendem, který působí jako profesionál sedm let, zažije vrchol své kariéry. Sice již dokázal vyhrát jeden turnaj série Masters, v roce 2005 v Paříži, ale účast ve finále Davis Cupu v dresu národního týmu je přece jen víc. Za vše mluví jeho vyjádření: „Vítězství by bylo životním vrcholem, který se dá srovnat jenom se dvěma úspěchy – s vítězstvím na grand slamu nebo s pozicí světové jedničky.“

Za Španělsko určitě nastoupí Rafael Nadal, jeho partner je ale nejistý. Původně předpokládaný Fernando Verdasco

má svalové problémy, a tak se pravděpodobně dveře do finále otevřou Juanu Carlosi Ferrerovi. Ten by tak byl žebříčkově nejhroším hráčem víkendu, patří mu 23. pozice. Zdá se, že pro Čechy by mohla cesta vést právě přes něj. Naproti tomu výhra českého tenisty nad Nadalem se jeví jako utopie. I když - Rafaelova forma není nijak mimořádná, což se potvrdilo na Turnaji mistrů minulý týden, kde Nadal vyhořel už ve skupině. „Kdybych Turnaj mistrů vyhrál, tak bych odtud odjel na Davisův pohár s mnohem větším sebevědomím,“ přiznal. Po letním zranění, které ho ze hry vyřadilo na několik měsíců, se tak stále nedokázal vrátit k vítěznému tenisu.

Španělé do finále postoupili jednoznačně přes Izrael, který smetli 4:1. Češi stejným poměrem překonali tým Chorvatska. V paměti zůstane hlavně šestihodinový boj Radka Štěpánka s Ivem Karlovičem.

Zápas začne zítra v Barceloně. Španělé si za povrch zvolili antuku, na které mají ještě větší šanci zvítězit. Přesto čeští fanoušci věří, že jejich hráči šokují tenisový svět. „Každý z nás musíme hrát, co umíme. A věřit, že na ně máme,“ říká k zápasu Štěpánek. Pro národní tým by vítězství bylo sladkým završením výborného roku a český tenis by potvrdil návrat do světové špičky.

Štěpánek a Berdych. Spíš než mezi sebou by měli útočit na Verdasca s Nadalem. Foto archiv

SPORTOVNÍ TV TYPY

Čtvrtek: ČT4 Sport 18:45 - UEFA přímý přenos, PSV Eindhoven - AC Sparta Praha
Pátek: ČT2 15:40 - Davis Cup 2009, přímý přenos úvodních

finálových dvouher
Eurosport 2 21:30 - Arm Wrestling, magazín souborů v páce
Sport 2, 01:00 - Fighters club, přímý přenos dívčích zápasů v medu